

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 1 grudnia 2021 r. w sprawie T-433/20, KY/Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 13 lutego 2022 r. przez KY

(Sprawa C-100/22 P)

(2022/C 237/33)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: KY (przedstawiciele: N. Maes, J.-N. Louis, avocats)

Druga strona postępowania: Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 1 grudnia 2021 r. w sprawie T-433/20;
- orzekając w drodze nowych rozstrzygnięć;
- stwierdzenie, że skarga jest dopuszczalna i zasadna;
- stwierdzenie nieważności decyzji oddalającej złożony przez skarżącą wniosek o przywrócenie stanu poprzedniego;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd podczas rozpatrywania jej skargi o stwierdzenie nieważności, dopuścił się kilku naruszeń prawa, które wynikają przede wszystkim z pomylenia skargi na podstawie bezpodstawnego wzbogacenia z hipotetycznym kwestionowaniem zasad ustalania uprawnień emerytalnych.

Pierwszy zarzut dotyczy naruszenia prawa w związku ze stwierdzeniem Sądu, że istnieje podstawa prawna dla bezpodstawnego wzbogacenia, jak również braku uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

Drugi zarzut dotyczy naruszenia prawa przez Sąd w zakresie zastosowania zasady minimum egzystencji.

Trzeci zarzut dotyczy naruszenia prawa w związku ze stwierdzeniem Sądu, że nie doszło do zubożenia.

Zarzut czwarty dotyczy naruszenia prawa Unii, ponieważ Sąd nie uwzględnił orzecznictwa w sprawie Barroso Truta i in./Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (wyrok z dnia 18 września 2018 r., T-702/16 P, EU:T:2018:557, pkt 104–106).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Napoli (Włochy) w dniu 17 lutego 2022 r. – postępowanie karne przeciwko CU

(Sprawa C-112/22)

(2022/C 237/34)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Napoli

Oskarżona w postępowaniu głównym

CU

Pytania prejudycjalne

1) czy prawo Unii, a w szczególności art. 18 [TFUE], art. 45 [TFUE], art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 492/11⁽¹⁾, art. 11 ust. 1 lit. d) dyrektywy 2003/109⁽²⁾, art. 29 dyrektywy 2011/95⁽³⁾, art. 34 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 30 i 31 [Europejskiej Karty Społecznej] stoją na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego, takiemu jak zawarty w art. 7 ust. 1 w związku z art. 2 ust. 1 lit. a) dekretu z mocą ustawy nr 4 z dnia 28 stycznia 2019 r., przekształconego ze zmianami ustawą nr 26 z dnia 28 marca 2019 r., w zakresie, w jakim uzależnia on przyznanie dochodu z tytułu obywatelstwa od warunku zamieszkiwania we Włoszech przez co najmniej 10 lat (a przez dwa ostatnie lata, uwzględniane w chwili składania wniosku i przez cały okres pobierania świadczenia w sposób nieprzerwany), a tym samym skutkuje mniej korzystnym traktowaniem obywateli włoskich, obywateli [Unii] posiadających prawo pobytu lub prawo stałego pobytu, czy też [obywateli państw trzecich], którzy są rezydentami długoterminowymi [...] zamieszkujących [we Włoszech] przez okres krótszy niż 10 lat lub od 10 lat, lecz nie w sposób nieprzerwany w trakcie ostatnich dwóch lat, w porównaniu z traktowaniem tych samych kategorii osób, które tam zamieszkują od 10 lat, a przez dwa ostatnie lata w sposób nieprzerwany?

W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie:

- 2) czy prawo Unii, a w szczególności art. 18 [TFUE], art. 45 [TFUE], art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 492/11, art. 11 ust. 1 lit. d) dyrektywy 2003/109, art. 29 dyrektywy 2011/95, art. 34 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 30 i 31 [Europejskiej Karty Społecznej] stoją na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego, takiemu jak zawarty w art. 7 ust. 1 w związku z art. 2 ust. 1 lit. a) dekretu z mocą ustawy nr 4 z dnia 28 stycznia 2019 r., przekształconego ze zmianami ustawą nr 26 z dnia 28 marca 2019 r., w zakresie, w jakim skutkuje on odmiennym traktowaniem rezydentów długoterminowych, którzy mogą nabyć prawo stałego pobytu w państwie Unii po pięcioletnim okresie zamieszkiwania w przyjmującym państwie członkowskim, oraz rezydentów długoterminowych, którzy zamieszkują [we Włoszech] od 10 lat, z czego przez dwa ostatnie lata w sposób nieprzerwany?
- 3) czy prawo Unii, a w szczególności art. 18 [TFUE], art. 45 [TFUE], art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 492/11, art. 11 ust. 1 lit. d) dyrektywy UE 2003/109 i art. 29 dyrektywy 2011/95 stoją na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego, takiemu jak zawarty w art. 7 ust. 1 w związku z art. 2 ust. 1 lit. a) dekretu z mocą ustawy nr 4 z dnia 28 stycznia 2019 r., który nakłada na obywateli włoskich, [obywateli Unii] i [obywateli państw trzecich] obowiązek dziesięcioletniego okresu zamieszkiwania (a przez ostatnie dwa lata w sposób nieprzerwany), aby mogli ubiegać się o dochód z tytułu obywatelstwa?
- 4) czy prawo Unii, a w szczególności art. 18 [TFUE], art. 45 [TFUE], art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 492/11, art. 11 ust. 1 lit. d) dyrektywy 2003/109, art. 29 dyrektywy 2011/95, art. 34 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 30 i 31 [Europejskiej Karty Społecznej] stoją na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego, takiemu jak zawarty w art. 7 ust. 1 w związku z art. 2 ust. 1 lit. a) dekretu z mocą ustawy nr 4 z dnia 28 stycznia 2019 r., w zakresie, w jakim, nakłada on na obywateli włoskich, [obywateli Unii] i [obywateli państw trzecich] obowiązek złożenia oświadczenia, że zamieszkiwali we Włoszech przez 10 lat, a przez ostatnie dwa lata w sposób nieprzerwany, aby mogli ubiegać się o dochód z tytułu obywatelstwa a złożenie fałszywego oświadczenia pociąga za sobą poważne konsekwencje na gruncie prawa karnego?

(1) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 492/2011 z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii (Dz.U. 2011, L 141, s. 1).

(2) Dyrektywa Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotycząca statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi (Dz.U. 2004, L 16, s. 44).

(3) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony (Dz.U. 2011, L 337, s. 9).